CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

TRANDAFIRUL DANSATOAREI

No. 44 Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

TRANDAFIRUL DANSATOAREI

Nr. 44

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

TRANDAFIRUL DANSATOAREI

Capitolul 1
Cine era vecina?

— Allo, mister Gazon, mă cunoşti?

Bill Gazon, care tocmai lua masa de amiază, cu prietenul său, Negrul Sam, într-un birt din Barcelona, ridică ochii. În faţa-i se afla un Japonez, membru al bandei care răpise pe sora sa Thea.

În primul moment, rămase cam surprins; se reculese însă repede şi răspunse cu oarecare sarcasm:

— Fireşte că da, sir. Presupun că ai venit să-mi dai bună-ziua. Nu prea mi-a fost uşor să vă urmăresc din Madrid pân-aci, dar precum vezi, tot am reuşit. Ai a-mi spune ceva special? Uitai să-ţi ofer un scaun. Te rog, stai jos!

Şi Bill Gazon oferi japonezului un scaun, iar tipul, cam uluit de calmul neclintit al tânărului, şezu la masă.

Adversarul său scoase tabachera şi-i oferi o ţigară.

— Fumezi? Discuţi mai uşor, fumând. Observ că ai a-mi spune ceva, dar n-aud încă nimic.

Japonezul se servi, cu un gest de mulţumire, dar ochii săi sclipeau ameninţători.

— Venii ca să-ţi amintesc ceva ce vei fi uitat, în propria dumnitale pagubă.

— A, vorbeşti de ameninţarea? — întrebă Bill Gazon.

Şi, după un gest afirmativ al Japonezului, continuă, cu accent batjocoritor:

— M-aţi ameninţat de atâtea ori că a fost firesc s-o uit pe aceasta.

Japonezul suflă fumul, apoi îşi încreţi buzele şi zise:

— Nu-i bine pentru dumneata. Ne-ai urmărit cu multă dibăcie şi ai talent de copoi. De ce nu te faci detectiv şi să te ocupi cu afaceri de divorţ? Ai avea succes extraordinar. Cu noi însă nu.

— Asta-i tot ce ai a-mi spune? Dacă vrei, putem discuta din nou asupra succeselor, dar mă-ndoiesc că subiectul ti-ar fi prea plăcut, — ripostă Bill Gazon rece.

— Dacă ţii să continui lupta împotriva noastră, apoi misiunea mea s-a terminat în cazul acesta. Dar nu uita avertismentul nostru! — zise Japonezul, sculându-se şi salutând, de despărţire.

Tânărul însă îi spuse, râzând:

— Exprimă-te mai lămuri! Voiai să zici ameninţare.

Nu ieşi bine Japonezul din local şi Negrul, care mâncase, până acum, liniştit, fără Ansă a scăpa din ochi pe Asiatic, sări la prietenul său:

— Adică cum, nu vrei să-l urmărim? Am afla îndată unde s-a cuibărit banda.

Dar Bill Gazon îl reţinu de braţ, silindu-l să şadă iar.

— Stai cuminte, Sam! Ei cum, îţi închipuieşti tu că o să ne facă nouă plăcerea să se lase urmărit, ca să ne atingem imediat scopul? Fără-ndoială că nu. Va fi şi luat

măsuri ca să ne inducă în eroare, în cazul că-l urmărim. Afară de asta, n-o fi venit singur, ci şi-o fi adus complici, pentru orice eventualitate. Ne va fi foarte greu să le găsim domiciliul. De asemenea, trebuie să ne aşteptăm, în portul ăsta de mare, care mişună de tot soiul de elemente dubioase, la fel de fel de surprize. Şi, acum, să mergem acasă! Aş dori să mă odihnesc puţin, căci mai târziu nu prea vom avea vreme.

Plăti şi se duseră la micul hotel unde luaseră două camere. Intrând într-a sa, Bill Gazon se trânti pe pat şi, aprinzându-şi o ţigară, stete de reflectă.

Se întâlnise în Madrid cu duşmanii săi, ceea ce era să-l coste aproape Mata. Apoi, ei dispăruseră fără urmă şi, dacă-i regăsise, o datora numai prietenului său Sam.

După întâlnirea de azi, la amiază, ştia precis că ei se află, cu sora sa Thea şi prietena ei. Ivanovna Barrow, în Barcelona. Dar unde or fi tras cu fetele în portul acesta aproape internaţional? O problemă care era încă nedezlegată.

Ei ştiau de prezenta sa aici, precum şi unde locuieşte şi trebuia, din moment în moment, să se aştepte la un atac de-al lor.

Se frecă pe frunte. Ce să facă spre a-şi atinge scopul?

Deodată, un râs cristalin de femeie îi turbură gândurile şi venea de aşa de aproape că nu se putea să fie decât într-o cameră vecină.

Se sculă şi se postă în mijlocul odăii, spre a se convinge. La stânga camerei sale, era cea a lui Sam. Aşa dar, femeia care râdea, trebuia să se afle în cea din dreapta…

Trase cu urechea şi o auzi poruncind, în spanioleşte, portarului să-i puie bine geamantanul.

Zâmbi. Îi venise un gând amuzant. Dacă duşmanii ar voi să-i facă o vizită în taină şi ar nimeri, din greşeală, dincolo, s-ar produce o situaţie cam delicată.

Era însă exclus. Japonezii lucrau mai cu preciziune.

În faţa-i se afla un japonez, membru al bandei care răpise pe sora sa Thea. (Vezi pagina 5).

Observă apoi un amănunt care-i readuse seriozitatea şi, anume, zărise după garderobă o uşă de comunicaţie cu odaia din dreapta.

Ceva mai târziu, află, de la chelnerul de la etaj, că vecina sa era o dansatoare din Madrid, care-şi căuta, probabil, un angajament.

Intră în odaia prietenului său negru, care n'avea nicio uşă de comunicaţie.

Capitolul 2
În mijlocul flăcărilor

Cutreierară, toată ziua, oraşul, fără să găsească vreo urmă de-a-duşmanilor.

Se-ndreptau în tăcere spre casă, căci, pogorându-se noaptea, era absurd să mai caute. Indispus, Bill Gazon îşi aprinse o ţigară şi oferi şi Negrului una. Acesta întrerupse tăcerea:

— Poate că au plecat, de cum le-ai spus că nu vrei să renunţi la luptă? Şi-or fi dând, desigur, seama că nu ne pot veni de hac şi, atunci, dau bir cu fugiţii, căutând să se ascundă de noi.

— Eu nu cred asta, — replică Bill Gazon, trăgând câteva fumuri. Eu cred, mai de grabă, că prepară o nouă mişelie şi n-o să ne lase prea mult s-o aşteptăm. Ar fi bine de tot de le-am putea-o lua înainte. Că suntem urmăriţi încă de dimineaţă, nici nu-ncape discuţie. Ia te uită numai la păcătosul ăla care studiază cu atâta zel un afiş la stâlpul cela de reclame! Pun rămăşag, o sută contra unul, că nici nu ştie să citească. Dacă vrei, facem imediat

proba.

Şi, urmat de Sam, grăbi într-o uliţă întunecoasă, unde se piti într-o casă. Nu trebuiră să aştepte mult, căci prea curând veni după ei omul care studiase cu atâta ardoare programul şi, nezărindu-i, îşi roti ochii prin toate părţile, după care o luă de vale pe stradă.

Şi, acum, se-ntâmplă ceva ce Bill Gazon ar fi voit din tot sufletul să evite. Cum trecu spionul pe lângă uşa după care stăteau cei doi prieteni, Sam sări, furios, din ascunzătoare şi se năpusti asupra aceluia.

— Te-nvăţ eu să urmăreşti oameni de treabă! — strigă el, altoind pe spion, care, de spaimă, uită să se apere.

Nu încetă decât când acesta, urlând de durere, se prăbuşi la pământ.

Bill Gazon avu mare greutate să-şi potolească prietenul, pe care-l trase de braţ, încolo, căci ţipetele celui lovit atrăseseră o mulţime de gură-cască.

— Eşti un bou, mă Sam! — îl ocări Bill Gazon, supărat.

— De ce? — se miră cellalt.

— Păi foarte simplu, drăguţule. Trebuie să facem tot posibilul ca să nu atragem atenţia nimănui, căci, altfel, ni se îngreuiază truda. Afară de asta, ticălosul care ne-a urmărit fiindcă a fost plătit pentru aceasta ne va purta şi pică. Şi, în ţara asta, e rău să ai de-a face cu oameni care te urăsc.

— Ei asta-i! Doar n-o să ne fie frică de o puşlama ca aia! — se înciudă Sam.

— Asta nu, dar deocamdată trebuie să evităm orice vâlvă. Fii cuminte! Vei avea destule prilejuri să-ţi pui la încercare puterile — îl linişti prietenul.

Aproape că uitaseră de incident, când se opriră, ca la comandă. Un japonez dispăru într-o casă de pe trotuarul celălalt, la douăzeci de paşi de ei.

Bill Gazon se chibzui repede. Să-i fi văzut asiaticul?

Nu era de presupus, căci fusese cu spatele spre ei şi, din toată atitudinea lui, era de conchis că se simte în siguranţă.

— Atenţie, Sam! — exclamă tânărul, îndreptându-se spre casa în care dispăruse Japonezul.

Negrul îl urmă la pas, Bill Gazon se opri o clipă la intrare trăgând cu urechea, dar nemişcându-se nimic în tindă, apăsă hotărât clanţa şi păşi înăuntru. Nici tinda, nici scara nu erau luminate.

Scoase lămpiţa pe care şi-o cumpărase în ajun, dar observă că nu arde, cu toate că el însuşi examinase bateria în magazin şi o găsise bună.

În timp ce cei doi prieteni stăteau în tindă şi nu erau încă siguri ce să facă, o uşă scârţâi în etajul dintâi. Bill Gazon dădu negrului de-nţeles să se ţie strâns după el şi înaintă pe dibuite.

Ajunseră sus şi tot nu se auzea nicio mişcare în casă.

După o lungă dibuire, Bill Gazon găsi o uşă, o deschise şi intră cu Sam într-o odaie foarte simplu mobilată. În acelaşi moment, le scârţâi podeaua sub picioare.

Se opriră, speriaţi, şi ascultară cu încordare. Nu se-ntâmplă însă nimic din care să se poată trage concluzia că scârţâitul i-iar fi trădat.

Bill Gazon îşi roti ochii prin cameră, slab luminată de lumina lunii ce se revărsa pe fereastră. Nu găsi însă nimic care să pledeze pentru faptul că japonezii ar locui aci..

Şi, totuşi, un japonez intrase în casă..

Fără să mai şovăie, Bill Gazon deschise uşa unei odăi vecine. Era, de asemenea, cufundată în întuneric.

Înaintă cu băgare de seamă câţiva paşi, în timp ce negrul mai arunca o ochire prin cea dintâi cameră.

Uşa de comunicaţie dintre amândouă odăile se închise în clipa aceasta ca pusă în mişcare de mâini

invizibile.

Speriat, Bill Gazon se răsuci în călcâie şi alergă spre uşa pe care o întredeschisese adineaori, dar care era acum încuiată.

Gândurile-i se fugăreau prin cap. Încercă din nou să deschidă uşa. Sforţările-i rămaseră infructuoase. Dincolo însă se afla prietenul său şi nu era cu putinţă ca el să fi trântit uşa şi s-o fi încuiat.

— Sam!

— Da! Ce s-a întâmplat? — întrebă Negrul, de după uşă.

„Vasăzică, e şi el speriat”, se gândi Bill Gazon, neştiind, pentru moment, ce să-i răspundă.

Deodată, auzi la spate nişte hohote de râs şi simţi nişte fiori reci trecându-i prin măduva spinării. Scoase repede browning-ul şi se întoarse. Dar închise ochii ca orbit.

Se aprinsese lumina electrică.

Cum se obişnui cu ea, văzu în cameră trei japonezi. Înţelese, de rândul acesta, cum stă cu ţara şi slăbiciunea ce-l cuprinsese se risipi..

Îşi dădu seamă de pericol, ceea ce-i redă siguranţa pierdută. De asemenea, auzi pe Sam azvârlindu-se în uşă, ca să-i vină într-ajutor.

Întinse, ameninţător, arma spre japonezii care se apropiau încet şi le strigă:

— Nu vă mişcaţi, că, de nu, trag!

Asiaticii îl ascultară, râzând şi se opriră.

Se uitară un timp, în tăcere la duşmanul şi urmăritorul lor, ca şi cum ar fi voit să descopere la el un punct slab. El însă le înfruntă privirile.

Cel mai în vârstă dintre japonezi luă cuvântul.

— Te-am aşteptat, — zise el, cu glas triumfător şi uitându-se aproape compătimitor la tânăr.

— Se poate! — răspunse acesta, calm. Ei şi?

— Ai venit de bună voie în camera ce ţi-a fost

pregătită.

— Sunteţi foarte amabili şi vă îngrijiţi de mine aşa precum nu merit din partea dumneavoastră. Eu însă am domiciliu şi cred că nu-i nevoie să vă indic numele hotelului? — replică tânărul, batjocoritor.

Japonezul însă nu se formaliza de această ironie, ci zise serios şi autoritar, ca şi cum n-ar fi aşteptat nicio contrazicere:

— Va trebui să te mulţumeşti cu camera aceasta şi să nu părăseşti această casă timp de o lună sau... niciodată! Dacă-ţi cruţăm viaţa, o facem din stimă pentru curajul dumitale juvenil.

— De, e prea mult o lună! — obiectă Bill Gazon. Unde vreţi să vă pitiţi în vremea asta? Nu, nu pot, cu tot regretul, să primesc oferta dumneavoastră binevoitoare de a mă pune sub scutul dvs., ci voi goni atâta-după dvs. Până voi fi salvat pe sora mea şi prietena ei Ivanovna.

Japonezii râseră şi se apropiară de el, fără să ţină seamă de arma lui.

— Înapoi! — strigă Bill Gazon, apăsând pe trăgaci.

Dar, pentru prima oară, revolveru-i nu luă foc. Apasă din nou şi, totuşi, nicio împuşcătură. Adevărată enigmă.

— Ai uitat, desigur, să-ţi încarci arma, — îl luă în zeflemea un japonez, sărind la el.

Bill Gazon însă îi aruncă arma în obraz cu atâta putere, că adversarul se împletici înapoi, cu un strigăt de durere. Apoi, tânărul se năpusti cu pumnii asupra celorlalţi şi se porni o luptă.

Trei contra unul.

Japonezii erau în număr superior şi Bill Gazon trebuia să întrebuinţeze întreaga-i dibăcie şi cunoştinţele sportive spre a se apăra împotriva lor. Sta cu spatele tot spre perete, respingând pe agresori cu lovituri de pumn bine ţintite.

Trebui însă să renunţe curând la poziţia aceasta,

întrucât japonezii îi asaltau cu o tenacitate extraordinară, amenințând să-l năbușească. Dintr-un salt, sări asupra celor trei, îmbrânci înlături pe doi dintr-înșii, iar pe al treilea îl trânti la pământ.

Ei însă săriră în picioare ca niște mingi, aținându-i calea.

Sam auzise convorbirea dintre prietenul său cu japonezii și-și dăduse seamă și de pericolul în care plutea acesta. Se azvârli, deci, în ușă cu întreaga greutate a corpului său, dar ea rezistă.

Sudoarea îi curgea de pe frunte și umerii îl dureau de izbituri.

Auzea învălmășeala luptei și-i era teamă să nu vină sfârșitul, dacă n-ajunge la timp dincolo. Luă un scaun și lovi în ușă o dată, de două, de trei ori.

Tăblia se înțândură... iar scaunul se frânse.

În frica de a nu veni prea târziu, negrul azvârli așchiile ce le avea încă în mână și căută alt obiect cu care să spargă ușa. Înhăță în întuneric o măsuță și izbi cu ea în piedica ce-l despărțea de prieten.

Sforțările lui zgomotoase stimulau în și mai mare măsură pe japonezi, ale căror atacuri deveneau și mai violente, știind prea bine că nu vor reuși să învingă pe cei doi prieteni, uniți.

Bill Gazon, auzind pocăniturile amicului său negru, râse dârz și lovi și mai întețit pe agresori.

În clipa în care Sam nu mai avea în mână decât sfărâmăturile mesei, ușa se deschise în sfârșit. Cu un răcnet de furie, pătrunse în odaie și plezni în spate pe un japonez, care se prăbuși.

Apoi, se năpusti asupra celor care luptau cu Bill Gazon și-i zvârli cât colo. Ei se retraseră, îngroziți, într-un colț, dar Sam se ținu după ei, altoindu-i mereu.

Deodată, se stinse lumina.

Un japonez întoarse butonul în speranța că vor putea birui pe cei doi prieteni în întuneric. Bill Gazon însă

le ghici intenţia şi, alergând spre locul unde era întrerupătorul, împinse înapoi pe japonezii care voiau să-l împiedice, şi răsuci micul buton.

Se auzi un pârâit, dar lumina nu se aprinse.

Comutatorul nu mai funcţiona.

Lupta se continuă în întuneric şi, ca şi cum bezna îi obliga la tăcere, se băteau fără să scoată o vorbă. Nu se auzeau decât doar gâfâiturile, târşâitul picioarelor din când în când, căderea câte unui obiect.

În cele din urmă însă, beligeranţii obosiră. Nu mai izbeau orbeşte, ci-şi cântăreau efectul fiecărei lovituri.

Sam, ca fost boxer profesionist, era în elementul său.

Se atacau reciproc şi cădeau cu toţii, rostogolindu-se pe jos, izbindu-se de toate mobilele şi sculându-se încet, ca şi cum ar fi trebuit să facă o pauză.

Bill Gazon tot reflecta cum ar putea profita de superioritatea obţinută, prin Sam. Trebuia să născocească o stratagemă spre a-şi atinge scopul.

Nu-i era tocmai uşor să conceapă un gând limpede, acum când îi vâjâiau în creier atâtea lovituri primite.

Deodată, iar se făcu lumină în cameră, dar nu provenea de la lampa electrică. Bill Gazon ridică ochii şi se sperie.

Odaia ardea.

Din cauza repetatelor răsuciri ale curentului electric, se va fi produs un scurt circuit, care aprinsese întâi tapetele şi apoi portierele. În surescitarea lor oamenii nu observaseră numaidecât incendiul, care creştea cu o iuţeală surprinzătoare.

— Foc! — strigă Bill Gazon, zvârlind înapoi un agresor.

Şi toţi cătară cu ochii holbaţi la flăcări, ca şi cum n-a fi putut sesiza grozăvia.

Un japonez zise ceva în limba lui şi, până cei doi prieteni să-şi dea bine seama ce se întâmplă, toţi se

repeziră afară din cameră, încuind uşa. Abia când Bill Gazon auzi cheia scârţâind în broască, ghici ce pregetau duşmanii săi şi alergă, cu prietenul sân, prin cealaltă odaie, la uşă.

Prea târziu însă. Era încuiată.

Auziră pe japonezi alergând pe scară şi încuind şi uşa din faţă. Nu se mai auzea în întreaga casă decât trosnetul flăcărilor.

— Zor, Sam! — îndemnă Bill Gazon. Trebuie să ieşim cât mai repede. Altfel, îşi mai ating japonezii scopul.

Negrul n-avu nevoie de prea multe explicaţii, ci izbi cu un scaun în uşă ca s-o spargă. Bill Gazon se înapoie în camera cealaltă. Nu era însă nimic acolo cu ce să se salveze.

Flăcările cuprinseseră totul şi şerpuiau şi-n odaia următoare. La înapoiere, se izbi de ceva. Era arma sa.

O ridică şi o puse în buzunar, spre a examina mai târziu în linişte cauza defectării ei.

Între acestea, Sam spărsese toate scaunele, tot izbind cu ele în uşă. Cei doi prieteni se opintiră în ea cu puteri unite.

După sforţări repetate, ea cedă în sfârşit şi se dădu de perete şi prietenii constatară că focul pătrunsese pe uşa aprinsă în coridor, ajungând până la parmaclâcul de lemn.

— Fuga, Sam! N-avem timp de pierdut.

Negrul parcă n-auzi avertismentul, căci se opri în tindă, adulmecând aerul. Luă de braţ pe prietenul său şi-i arătă ceva pe jos.

— Ia te uită numai, — mormăi el, — dihăniile alea galbene au turnat pe-aci benzină, ca să ne prăjim mai repede.

— E o prostie să ne iritäm pentru asta. Să dăm zor, până nu e prea târziu, — zise Bill Gazon ferindu-şi obrazul de scânteile ce ţâşneau.

Dădură buzna pe scară, sărind câte trei patru

trepte odată. Flăcările luminau în mod înfiorător tinda.

Negrul smuci de clanţa de la intrare şi căzu pe spate cu Bill Gazon, cu clanţa ruptă în mână. Se ridică însă repede.

Sam îşi vârî cuţitul printre canaturi şi apăsă cu forţa. Cuţitul se rupse în două. Tânărul auzi ceva scârţâindu-i sub picioare.

— Măi Sam, gălbejiţii ăia au împrăştiat praf de puşcă pe jos. Dacă nu ieşim repede din casă, apoi zburăm în aer.

— Lovi-i-ar damblaua! — scrâşni Negrul, reînnoindu-şi sforţările pentru spargerea uşii.

Era însă mai rezistentă decât cele obişnuite şi ţinea piept atacului.

Bill Gazon cătă în jurul lui. Nu exista, adică, niciun mijloc ca să spargă uşa şi să scape din cercul flăcărilor? Şi, deodată, văzu uşa ce da într-o odaie din parter.

O deschise, fără să stea un moment pe gânduri şi intră acolo, întorcându-se cu o secure. Sam dădu, încântat, din cap şi i-o luă, izbind cu toată puterea în uşa din fată, mai ales pe lângă broască.

Ca grindina cădeau loviturile şi, în cele din urmă, broasca se sfărâmă şi uşa se deschise. Cei doi prieteni erau liberi, scăpaţi de flăcări.

Nu făcură însă bine doi paşi şi se auzi o împuşcătură. Glontele trecu pe lângă ei, împlântându-se în uşă.

Săriră, speriaţi, în lături. Pe trotuarul celălalt, se adunase un grup de curioşi, cari se uitau la casa din ferestrele căreia izbucneau flăcări. De acolo trebuie să se fi tras. Ori cu câtă încordare însă căută Bill Gazon, nu zări pe necunoscutul atentator.

Glontele acesta fusese, de sigur, pentru noaptea aceasta, ultimul atac, căci mulţimea de gură-cască îşi rotea ochii pretutindeni şi atentatorul n-ar fi îndrăznit să tragă a doua oară, ca să nu fie descoperit.

În curând, răsunară ţignalele pompierilor, care soseau.

Cei doi prieteni alergară pe trotuarul celălalt, amestecându-se prin lume. Aproape imediat, atenţia le fu atrasă de un bărbat care-i privea pe furiş, dar cu vădit interes.

Apoi tânărul se porni cu pumnii asupra celorlalţi şi se porni o luptă. (Vezi pagina 12).

După îmbrăcăminte, putea fi marinar, dar părea să aibă un trecut foarte aventuros.

Bill Gazon îşi scoase oglinjoara din buzunar şi se frecă la ochi, ca şi cum i-ar fi intrat ceva, dar de fapt examinând pe marinar. Îşi încreţi buzele ironic.

Marinarul se tot plimba pe la spatele prietenilor. Din când în când se oprea, prefăcându-se că se uită la casa incendiată, dar în realitate privindu-i pe ei. Cum se întoarse înc-odată, nu-i mai zări.

Dispăruseră.

Capitolul 3
Floarea explozivă

Cum intră în camera sa, Bill Gazon se - cupă întâi şi întâi de arma sa. Cercetă magazia şi o găsi, spre surprinderea sa, goală.

Şezu pe un scaun, îşi sprijini capul în palme şi reflectă. Nu-şi putea explica faptul, căci el n-o purta ca sperietoare, ci ca să facă uz de ea, în caz de pericol, şi ştia că în ajun fusese încărcată.

Sări în picioare, îşi deschise valiza şi scoase cartuşiera ca să-şi umple magazia browning-ului. Calm însă luă cartuşele în mână, rămase încremenit, căci erau mai uşoare ca de obicei şi proiectilul din ele era cam lăbărţat.

Desfăcu un cartuş şi care nu-i fu mirarea, constatând că din tub lipsea praful de puşcă.

O clipă stătu uluit, apoi însă îşi dădu seama că

fusese o măsură de siguranţă a duşmanilor săi. Îi călcase că deci, ca să-l facă în acest mod, inofensiv.

Deodată, îşi aminti de vecina sa, dansatoarea din Madrid, şi-l năpădi o uşoară bănuială, de care nu putu scăpa, deşi n-avea nicio dovadă.

Obosit de peripeţiile prin care trecuse, se culcă şi dormi netulburat ultimele ore ale nopţii.

Când se deşteptă, soarele îi lucea în odaie şi, alături, cântăreaţa intona ultimele cuplete internaţionale. Se uită la ceas şi rămase surprins că a dormit atât.

Se sculă repede, se îmbrăcă şi-şi sculă prietenul. Era către amiază şi coborâră în restaurant. Nu şezură bine la masă şi dansatoarea se apropie de ei, adresându-se lui Bill Gazon:

— Scuză-mă, te rog, senior, că-ţi tulbur mereu somnul cu cântecele mele.

Bill Gazon se sculă şi zise, zâmbind:

— Nu-i nimic, domnişoară! Nu trebuie să ţii seamă de un somnoros.

Dansatoarea oprindu-se la masa lui, el fu nevoit să-i ofere un loc. Spre uimirea lui, ea acceptă pe dată. Privind-o mai de aproape, găsi în privirile ei ceva nedefinit care-i întări bănuiala.

În timpul mesei, el nu ştiú, de fapt, ce să facă cu ea. Nicicând nu fusese aşa de încurcat ca acum, să se întreţină cu o femeie despre lucruri banale. Ea însă se arătă foarte drăguţă, discutând cu atâta drăgălăşie chestiunile la ordinea zilei, că pe oricare altul l-ar fi fermecat. La Bill Gazon însă nu se prinse.

— Ai căpătat vreun angajament sau îl cauţi abia? — întrebă el, ca să dea altă direcţie convorbirii.

— Am şi iscălit un contract. Voi debuta din luna viitoare în unul din cele mai bune „cabaret”-uri din oraşul acesta şi fac zilnic exerciţii, ca să mă produc cu ceva bun.

— Îmi permiţi să te întreb pe ce scenă vei apare, ca să admir şi eu arta dumitale?

— Nu vreau să-ţi spun încă, dar fiindcă ne despart doar câteva zile până la debutul meu, vei afla singur unde mă poţi găsi.

Şi sculându-se adresă un salut graţios şi o clipire cochetă către Bill Gazon. La negru nici nu se uită: era un fleac pentru dânsa.

Cei doi prieteni colindară din nou după amiază prin oraş. Pentru Bill Gazon continua să fie o enigmă unde se afla baronul de Nagatsy cu cele două fete: sora sa Thea şi prietena ei Ivanovna Barrow. Că erau în Barcelona, nu-ncăpea nicio îndoială, dar nu-i vedea şi nu-i găsea.

Înserase, când ajunseră pe lângă casa de unde scăpaseră în ajun, cui chiu cu vai, de moartea prin flăcări. Tocmai atunci veni în goană un automobil şi opri în colţ. O femeie sări afară.

Puţin după aceea, răsună o împuşcătură şi glontele zbură pe lângă capul lui Bill Gazon. Recunoscu în atentatorul care coborâse din maşină pe misteriosul marinar din ajun.

Până însă să facă şi el uz de armă, femeia veni, clătinându-se, spre dânsul şi-i căzu în braţe.

Era vecina lui, dansatoarea.

— Scapă-mă! —îl rugă ea, leşinând.

El abia de-o putu prinde la timp.

Atentatorul se servise de acest incident ca ş-o şteargă cu automobilul, lăsând femeia în voia soartei.

Ea era palidă, în braţele lui Bill Gazon, şi el o privea, fără să ştie ce să facă cu ea. Nu se aflase încă niciodată în asemenea situaţie penibilă.

Şi, cum sta şi chibzuia ce ar fi de făcut, ea deschise ochii.

— A, dumneata eşti, senior Gazon? Ajută-mă! — zise ea, tremurând de enervare.

— Nu te mai ameninţă niciun pericol, seniorita. Dar ce s-a întâmplat? Cum de venişi aci?

Şi, Bill Gazon o privi neîncrezător.

Dansatoarea se frecă pe frunte şi se ridică repede.

— M-ai salvat, senior Gazon. Am fost silită să fac o plimbare cu automobilul, dar eu neacceptând propunerile lor ruşinoase, au tăbărât pe mine. Eu însă am reuşit, în ultimul moment, să strig ajutor şi să deschid uşa maşinii. Restul l-ai văzut şi dumneata.

Bill Gazon dădu mut din cap.

— De, cam ciudată întâlnirea aceasta dintre dansatoare şi misteriosul atentator! — se gândi el.

Iar tare:

— Te voi conduce hotel, seniorita. Poţi merge pe jos sau să aduc o trăsură?

— Lasă, nu te osteni! — refuză dansatoarea. Nu cred să găseşti în mahalaua asta o maşină şi sunt destul de în puteri ca să merg acasă, sub scutul dumitale.

Şi, deschizându-şi poşeta, scoase oglinda şi pieptenele şi încercă — cu toată lumina nesigură a unui felinar — să-şi aranjeze coafura, care suferise mult, în hărţuiala cu „cavalerii” ei.

Bill Gazon o privea dând din cap; nu prea credea el în cele ce-i îndrugase, căci nu era de presupus că dansatoarea să se fi încurcat cu nişte „cavaleri” de teapa marinarului. Nu zise însă nimic, ci o petrecu, cu prietenul său, la hotel.

Acolo, ea se despărţi de el cu termeni entuziaşti de mulţumire şi se duse în camera ci.

— Ce părere ai tu, Sam? — întrebă Bill Gazon pe Negru.

— Mofturi! — murmură, acesta, făcând un gest de dispreţ.

— Asta spun şi eu, — întări Bill Gazon.

A doua zi, pe când continua să caute pe duşmanii săi, evenimentul de cu seară, cu dansatoarea, nu-i ieşea din minte. Era scris să-şi amintească înc-odată de el fără voia sa.

Parcurgând o străduţă, pe dreapta şi stânga căreia

se înălţau vile, se auzi chemat. Ridică, surprins, ochii şi văzu pe dansatoare la o fereastră, salutându-l cu un surâs.

Avea în mână un trandafir, pe care el îl văzuse şi-n ajun în poşeta ei. Chiar că se mirase de ce poartă floarea în geantă.

Salută, scoţând pălăria şi mirându-se că o vede în casa aceea. De pe fereastra deschisă veneau acorduri de pian. Poate că-şi făcea aici exerciţiile.

Deodată, îi aruncă trandafirul. Nu văzu bine faptul şi Bill Gazon sări în lături, trăgând cu el şi pe Negru. Floarea căzu la pământ şi, imediat răsună o bubuitură puternică.

Trandafirul făcuse explozie.

Bănuiala lui Bill Gazon se confirmă. Dansatoarea dispăruse de la fereastră.

El nu stătu decât o clipă pe gânduri; apoi, însoţit de negru, alergă în casă şi sună la uşa locuinţei de unde dansatoarea îi aruncase trandafirul. Un tânăr îl întrebă ce doreşte.

— Vreau să vorbesc cu domnişoara care mi-a aruncat trandafirul.

— Ce trandafir şi care domnişoară? — întrebă tânărul, mirat.

Bill Gazon Insă nu se lăsă legat de gard, căci observase numaidecât că acela se preface, şi zise sarcastic:

— Fii bun şi lasă-mă să intru şi găsesc eu pe domnişoara!

Şi, fără să tic seamă de obiceiurile tânărului, îl împinse la o parte şi intră.

— Găsesc că eşti foarte prost crescut, — îl insultă cellalt, tremurând de mânie. Poftim! Convinge-te însă singur că eşti greşit.

Bill Gazon se uită prin toate camerele, fără a zări pe dansatoarea pe care o căuta. Tânărul îl urmă batjocoritor

şi întrebă:

— Ei, găsit-ai pe cine căutai?

Ca grindina cădeau loviturile şi, în cele din urmă, broasca se sfărâmă. (vezi pagina 16).

— Nu, dar sunt convins că ştii mai mult de cât vrei să spui şi că eşti unit cu dansatoarea, — replică Bill Gazon liniştit.

— Asta e o măgărie, senior. Voi chema pe servitori să te dea afară.

— Eşti un caraghios! — îi ripostă Bill Gazon. Habar n-ai de cele întâmplate şi, totuşi, mă laşi să caut pe dansatoare în locuinţa dumitale. Cum se-mpacă una cu alta?

Interpelatul nu răspunse, ci se duse să sune. Tocmai în momentul acela Bill Gazon se uită în tavan şi observă că se află sub candelabru.

Până a nu ajunge presupusul chiriaş la sonerie, sări la el şi-l dădu la o parte. Acela se întoarse cu faţa roşie şi zbieră:

— Ce-nsemnă îndrăzneala asta?

— Îţi arat eu îndată, — zise Bill Gazon, batjocoritor.

Şi, întorcându-se către Negru, continuă:

— Sam, vino-ncoa!

Negrul îl ascultă pe dată.

Prietenul său alb trase de cordonul soneriei şi, în aceeaşi clipă, candelabrul cel greu căzu la pământ.

— Acesta-i răspunsul la întrebarea dumitale. Acum, va trebui să recunoşti că bănuiala mea era îndreptăţită.

Chiriaşul holbă ochii la fratele Theei. Negrul însă, care înţelesese totul, îl înhăţă şi-l scutură zdravăn. Nu încetă decât când Bill Gazon îl apucă de braţ şi desprinse pe captiv, care se căznea să respire.

Tocmai voia să-i adreseze o întrebare, când auzi uşa din sală trântindu-se şi, puţin după aceea, duduitul unui automobil. Alergă la fereastră şi văzu pe dansatoare plecând cu doi japonezi:

— Vasăzică, de-astea mi-eşti! — murmură el.

Bănuiala-i era, de-acum, definitiv confirmată. Nu din întâmplare avusese dansatoarea o cameră la hotel vecină cu a lui, ci ea o ocupase fiind în serviciul

duşmanilor lui şi-l spionase, spre a înştiinţa pe asiatici de toţi paşii lui.

Chiar şi fuga de atentator fusese doar un vicleşug ca să acopere pe acesta.

Se întoarse spre chiriaşul care se uita fricos la bătăiosul acela negru.

— Tot mai tăgăduieşti? — îl întrebă.

Celălalt tăcu intimidat, nevoind să-şi trădeze pe patron. Se uita îngrijorat când la unul, când la altul, tot îndreptându-se dea-ndărăt spre uşă.

Negrul însă îl şi ajunse, reţinându-l locului. Bill Gazon îi făcu semn să-l lase în pace şi păşi spre acela.

— Ce surprize ne-aţi mai pregătit?

— Niciuna, niciuna! — îngână cellalt, uitându-se aproape implorator la tânăr, ca să-l ferească de atacurile negrului.

— Cum aţi făcut cunoştinţă cu femeia ceea? — se interesă Bill Gazon.

— Nu ştiu nimic, — minţi chiriaşul, cu o voce însă aşa de nesigură că interlocutorul său înţelese pe dată că minte.

— Aha! — râse el. Şi ce-i cu candelabrul ăsta pe care cu atâta plăcere mi l-ai fi azvârlit în cap?

Chiriaşul se uită şovăitor în juru-i şi nu răspunse. Frica ce-i grăia în priviri stârni compătimirea lui Bill Gazon.

— De astă-dată, te cruţ, dar te sfătuiesc să nu mai faci cauză comună cu japonezii sau complicii lor. Fie-ţi mai scumpă viaţa şi sănătatea dumitale decât banii! Bagă de seamă!

Chiriaşul clătină, mut, capul. Bill Gazon plecă. În sală, auzi un zgomot. Puţin după aceea, negrul ieşi radios din cameră.

— Ce-ai făcut?

— Nimic, — răspunse Sam, uitându-se ştrengăreşte într-o parte.

Bill Gazon se înapoie şi văzu în odaie pe chiriaş trântit tos şi frecându-şi fălcile. Vasăzică, Sam tot nu se putuse stăpâni să nu-şi verse focul pe el.

Se înapoiară de grabă la hotel.

Veniră însă prea târziu. Dansatoarea nu mai exista şi trimisese după bagaje.

Bill Gazon se aşteptase la aceasta. Intră în camera care fusese ocupată de dânsa şi examină uşa de comunicaţie. Găsi într-un colţ o găurice.

Chemă pe negru şi i-o arătă.

— Aici fusese instalat microfonul cu care dansatoarea a ascultat convorbirile noastre, spre a le relata apoi imediat duşmanilor noştri. Sunt acum, într-adevăr, curios ce vor pune nou la cale. Dar ce-are a face? Chestia e că nu-mi ating scopul şi n-am scăpat încă pe sora mea Thea.

— Las' că reuşim noi — consolă Negrul pe prietenul său alb, pe care-l iubea şi venera mai presus de orice.

Epilog

Gura lui Sam fusese de aur când prevestise bunului său prieten alb că, în curând le va surâde succesul.

Într-adevăr, chiar a doua zi, Bill Gazon cutreierând străzile oraşului, zări într-un automobil pe baronul de Nagatsy. Norocul său că putu găsi imediat o maşină, în care se aruncă, spunând şoferului să se ţie după cea dintâi.

Află, astfel, de hotelul la care erau instalate cele două fete. Fu însă destul de prudent să nu se urce după baronul de Nagatsy, ci pândi pe afară peste trei ceasuri,

până-l văzu pe acesta ieşind din nou.

Flancat de Sam, intră la portar şi, cu un bacşiş gras, scoaseră din gura lui numărul camerelor Theei şi Rusoaicei. Înarmaţi cu această informaţie, nu le fu greu să pătrundă acolo şi, de astă-dată, Bill nu mai plecă singur. Se repezi la portar, unde telefona poliţiei să trimită nişte agenţi spre a libera două fete din mâinile unor răpitori asiatici.

Până una-alta, fetele se şi coborâseră în cabinetul directorului, spre a fi la adăpost de orice atac din partea japonezilor. De astă-dată, norocul fu cu ele şi intervenţia energică a politiei duse lucrurile la un sfârşit fericit

Bill nu mai scrise nimic mamei sale, căci îi aducea chiar pe fiica ei Thea, soră pentru care avusese de înfruntat atâtea lupte. Sam, negreşit, i-a însoţit, căci şi în Europa avea el multe de făcut pentru bunul său prieten Billo.
